

Wachten op woensdag

Van Nicci French verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Het geheugenspel
Het veilige huis
Bezeten van mij
Onderhuids
De rode kamer
De bewoonde wereld
Verlies
De mensen die weggingen
De verborgen glimlach
Vang me als ik val
Verloren
Tot het voorbij is
Wat te doen als iemand sterft
Medeplichtig
Blauwe maandag
Dinsdag is voorbij

Nicci French

Wachten op woensdag

Vertaald door
Irving Pardoën en
Caecile de Hoog

Anthos | Amsterdam

ISBN 978 90 414 2325 2 (gebonden)

ISBN 978 90 414 1631 5 (paperback)

© 2013 Joined-Up Writing

© 2013 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam, Irving Pardoën en Caecile de Hoog

Oorspronkelijke titel *Waiting for Wednesday*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Cristina Matei [Bittersweetvenom]

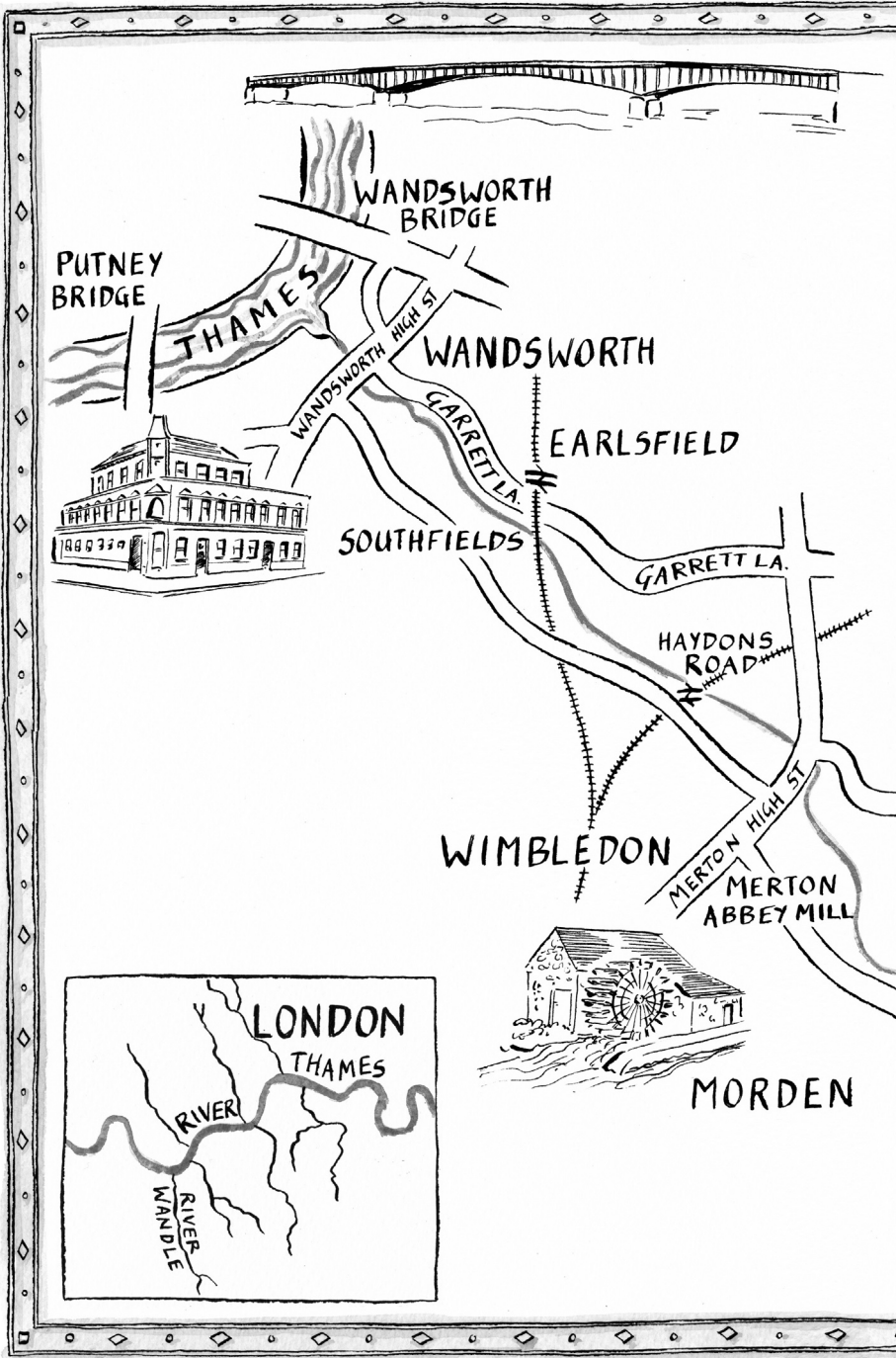
Kaart binnenwerk © Maps Illustrated, 2013

Foto auteurs Annemarieke van den Broek

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Pat en John, nogmaals met genegenheid

PUTNEY
BRIDGE

WANDSWORTH
BRIDGE

THAMES

WANDSWORTH
HIGH ST

WANDSWORTH

EARLSFIELD

SOUTHFIELDS

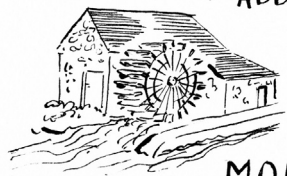
GARRETT LA.

HAYDONS
ROAD

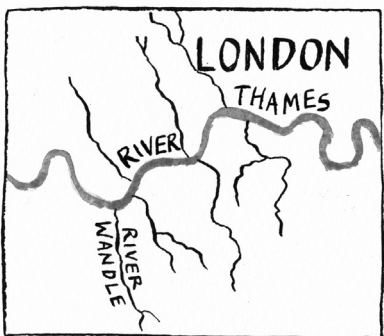
WIMBLEDON

MERTON
HIGH ST

MERTON
ABBAY MILL

MORDEN

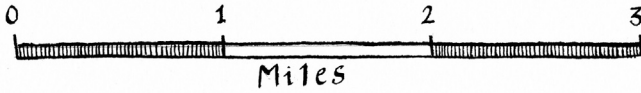

LONDON
THAMES

RIVER

RIVER
WANDLE

RIVER WANDLE

MITCHAM

CROYDON
WANDLE
PARK

MORDEN
HALL PARK

LONDON RD

MITCHAM
COMMON

BEDDINGTON
PARK

WADDON
PONDS

CROYDON RD
CAREW
MANOR

CARSHALTON

CARSHALTON
PONDS

I

Niets wees erop dat er iets mis was. Het was een gewoon rijtjes-huis op een gewone woensdagmiddag in april. De tuin was lang en smal, net als bij alle andere huizen in de straat. De tuin aan de linkerkant werd al jarenlang verwaarloosd en stond vol brandnetels en kreupelhout, met tegen het huis aan een plastic zandbak vol modderig water en een goal voor kinderen, op z'n kant. De tuin aan de andere kant was verhard met tegels en grind; er stonden terracotta potten met planten, stoelen die de eigenaar 's winters opgeklapt in de schuur opsloeg en onder een zwart zeil een barbecue, die voor de zomermaanden naar het midden van de patio zou worden gereden.

Deze tuin had echter een gazon, dat net voor de eerste keer dit jaar was gemaaid. Aan een oude, kromme appelboom schitterden witte bloesems. De rozen en struiken in de perkjes waren zo kort gesnoeid dat het kale takken leken. Bij de keukendeur stonden rijtjes oranje tulpen. Onder het raam lag een losse gymshoel met dichtgeknoopte veters, en er stonden lege bloempotten, een plateautje voor de vogels met wat graankorrels erop en een voetenschrapper met daarnaast een paar lege bierflesjes.

De kat liep de tuin door, nam er de tijd voor en bleef bij de deur met opgeheven kopje staan, alsof hij ergens op wachtte. Toen glipte hij behendig door het kattenluikje naar binnen en ging de keuken in met de betegelde vloer, de tafel – groot genoeg voor minstens zes mensen – en het uit Wales afkomstige dressoir,

dat eigenlijk te groot was voor de ruimte en bezaaid lag met aardewerk en andere dingen: tubes uitgedroogde lijm, rekeningen nog in de envelop, een kookboek opengeslagen bij een recept voor zeeduivel met gekonfijte citroen, een opgerold paar sokken, een biljet van vijf pond en een haarborsteltje. Aan een ijzeren rek boven het fornuis hingen pannen. Op een plankje stonden een stuk of tien kookboeken, naast de gootsteen een mandje met groenten en in de vensterbank een vaas met bloemen die al wat begonnen te hangen, op de tafel lag een open schoolboek. Aan de muur hing een wit bord met daarop in rode viltstift een klussenlijstje. Op een van de werkbladen lag het restant van een snee ge-roosterd brood en daarnaast stond een kop thee.

De kat stak zijn kopje behoedzaam in zijn etensbak en at wat droge brokjes, streek met een voorpoot over zijn snuit en liep toen door de deur die altijd openstond de keuken uit, verder het huis in, langs het wc'tje links de twee treden op. Hij ontweek de scherven van een glazen kom en liep om de leren schoudertas heen die in de gang lag. De tas lag ondersteboven en de inhoud was verspreid over de eiken vloerplanken. Lippenstift en poeder, een geopend pakje zakdoekjes, autosleutels, een haarborstel, een blauw agendaatje met een pen eraan, een pakje paracetamol, een opschrijfboekje met een spiraalrug. Even verderop een opengevallen zwarte portefeuille met los eromheen een paar klantenkaarten (Wegenwacht, British Museum). Aan de crèmekleurige muur een scheefhangende ingelijste reproductie van een oude Van Gogh-tentoonstelling, en op de vloer lag een kapotte lijst met een grote familiefoto: een man, een vrouw en drie kinderen, breed glimlachend.

De kat koos zijn weg tussen de voorwerpen door en liep naar de huiskamer aan de voorkant van het huis. In de deuropening lag een uitgestrekte arm. De hand was mollig en stevig, met kortgeknipte nagels en een gouden ring om de ringvinger. De kat snuffelde eraan en likte even aan de pols. Hij zette zijn voorpoten op het in een hemelsblauwe blouse en zwarte werkbroek gestoken lichaam en groef snorrend in de zachte buik. Hij probeerde aandacht te krijgen door kopjes te geven tegen het hoofd met het

warmbruine haar dat al wat grijs aan het worden was en losjes in een wrong was opgestoken. In de oorelletjes staken kleine gouden knopjes. Om de hals hing een dun kettinkje met een medaillon. De huid rook naar rozen en nog iets anders. De kat streek met zijn lijf langs het gezicht en kromde zijn rug.

Even later gaf hij het op en sprong hij op de leunstoel om zich te wassen, want zijn vacht was dof en plakkerig geworden.

Dora Lennox liep langzaam van school naar huis. Ze was moe. Het was woensdag en het laatste uur had ze algemene natuurwetenschap gehad, na schooltijd gevolgd door een repetitie van de swingband. Ze speelde saxofoon – slecht, met schelle tonen, waar de muzikleraar niet al te zwaar aan leek te tillen. Ze had zich er alleen voor opgegeven omdat haar vriendin Cam haar ertoe had overgehaald. Cam leek echter nu niet meer haar vriendin te zijn en smiespelde en giechelde met andere meisjes, die geen beugel hadden, niet mager en verlegen waren, maar brutaal en goed gevormd, en die bh's van zwarte kant droegen en lipgloss en een heldere oogopslag hadden.

Dora's rugzak, zwaar van alle boeken, stootte tegen haar rug, de koffer met het muziekinstrument schuurde langs haar scheenbeen en de plastic draagtas, die uitpuilde van het kookgerei en een blik aangebrande scones die ze die ochtend bij de kookles had gemaakt, was gescheurd. Ze was blij hun auto in de buurt van het huis te zien staan. Dat betekende dat haar moeder thuis was. Ze hield er niet van om thuis te komen in een leeg huis, waar alle lichten uit waren en in alle kamers zo'n drukkende stilte hing. Haar moeder wekte alles tot leven: de vaatwasser bromde, misschien had ze een cake in de oven staan of op zijn minst was er een blik koekjes en stond er water op voor thee, wat alles bij elkaar een indruk gaf van geordende activiteit die Dora geruststellend vond.

Terwijl ze het hek opendeed en het korte tegelpad op liep, zag ze dat de voordeur openstond. Was haar moeder haar net voor geweest? Of haar broer Ted? Ze hoorde ook een geluid, een pulserend elektronisch geluid. Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat het

matglazen ruitje naast de deur kapot was. Er zat een gat in het glas, dat naar binnen toe gebogen was. Terwijl ze deze merkwaa- dige situatie in ogenschouw nam, voelde ze iets aan haar been. Ze keek naar beneden. De kat streek langs haar been, en Dora zag dat hij een roestkleurige vlek op haar nieuwe spijkerbroek achterliet. Ze liep het huis in en zette haar spullen neer. In de gang lagen glasscherven van het ruitje. Dat zou hersteld moeten worden. Het was in elk geval niet haar schuld. Ted zou het wel gedaan hebben. Hij brak altijd van alles – bekers, glazen, ruiten. Alles wat kapot kon. Ze rook ook iets. Er was iets aangebrand.

‘Mam, ik ben thuis!’ riep ze.

Er lag nog meer op de vloer – de grote foto van het gezin, haar moeders tas, allerlei dingen slingerden er rond. Alsof er een storm door het huis was gegaan, die van alles had losgerukt en in het rond had gesmeten. Dora ving een korte blik van zichzelf op in de spiegel boven het tafeltje: een smal, wit gezicht, dunne bruine vlechten. Ze liep door naar de keuken, waar de geur het sterkst was. Ze deed de oven open, waaruit de rook als hete adem naar buiten bulkte en haar een hoestbui bezorgde. Ze pakte een oven- want, haalde de bakplaat boven in de oven eruit en zette die op het fornuis. Er lagen zes verschrompelde en verkoolde zwarte schijfjes op. Daar had je niets meer aan. Haar moeder maakte soms koeken voor na school. Dora sloot de oven en draaide het gas uit. Ja, zo was het gekomen. De oven was niet uitgezet en de koekjes waren aangebrand. Mimi was, geschrokken van het alarm en de rook, gaan rondrennen en had van alles omgegooid en kapotgemaakt. Maar waarom waren de koekjes aangebrand?

Ze riep nog een keer. Op de vloer in de deuropening zag ze de hand met de gekromde vingers. Toch bleef ze roepen, maar zonder nog van haar plaats te komen. ‘Mama. Ik ben thuis.’

Al roepend liep ze de gang weer in. De deur naar de voorkamer stond open en kier. Ze duwde hem open en ging naar binnen.

‘Mama?’

Het was gek, maar het eerste wat ze zag, waren spetters rode verf op de muur en op de bank en grote klodders op de vloer. Toen sloeg ze haar hand voor haar mond en hoorde ze een kreun door

haar keel omhoogkomen en vervolgens in die verschrikkelijke kamer uitgroeien tot een langgerekte schreeuw, die maar doorging en doorging en niet meer wilde ophouden. Ze drukte haar handen op haar oren om het maar niet te hoeven horen, maar nu klonk het binnen in haar. Het was geen verf, maar bloed, een stroom van bloed en een donkere, heel donkere plas bij dat wat aan haar voeten lag. Een uitgestrekte arm, om de pols een horloge dat nog de tijd aangaf, het lichaam van een vrouw die haar vertrouwd was, gekleed in een blauwe blouse en een zwarte broek, een schoen half uit. Dat alles kende ze. Maar het gezicht was geen gezicht meer, omdat ze maar één oog had en de mond kapot was en met gebroken tanden geluidloos naar haar schreeuwde. De hele zijkant van het hoofd lag open en was een en al bloed, kraakbeen en bot, alsof iemand het totaal had willen vernietigen.

2

Het huis stond in Chalk Farm, een paar straten verwijderd van het drukke Camden Lock. Voor de deur stonden een ambulance en enkele politieauto's. Om het huis hing al afzetlint. Een paar voorbijgangers waren stil blijven staan en keken toe.

Rechercheur Yvette Long dook onder het afzetlint door en keek naar het huis, een laatnegentiende-eeuwse twee-onder-een-kapwoning met een kleine voortuin en een erker. Ze stond op het punt naar binnen te gaan toen ze hoofdinspecteur Malcolm Karlsson uit een van de auto's zag stappen. Ze besloot op hem te wachten. Hij maakte een ernstige, wat afwezige indruk, totdat hij haar opmerkte en toeknikte.

'Ben je al binnen geweest?'

'Ik kom net aan,' zei Yvette. Ze zweeg even en flapte er toen uit: 'Grappig om je te zien zonder Frieda.'

Karlssons gelaatsuitdrukking verhardde. 'Dus je bent blij dat ze ons niet komt helpen.'

'Ik eh... Zo bedoelde ik het niet.' Yvette hakkelde.

'Ik weet dat je moeite had met haar aanwezigheid,' zei Karlsson, 'maar het is geregeld. De baas heeft besloten dat ze weg moest, en in het gedoe bij de ontknoping is ze bijna om het leven gekomen. Is dat soms wat je grappig vindt?'

Yvette bloosde en gaf geen antwoord.

'Heb je haar nog opgezocht?' vroeg Karlsson.

'In het ziekenhuis.'

‘Dat is niet genoeg. Je moet met haar praten. Maar ondertussen...’

Hij gebaarde naar het huis, en ze gingen naar binnen. Het was er druk, met mensen in overalls en met handschoenen en plastic overschoenen. Ze spraken op gedempte toon of zwegen. Karlsson en Yvette trokken hun overschoenen en handschoenen aan en liepen de gang door, langs een handtas op de vloer, langs een foto in een kapotte lijst, langs een man die met een kwastje vingerafdrukken veiligstelde, de huiskamer in, waar felle lampen waren opgesteld.

De lampen waren op de dode vrouw gericht alsof het een toneelvoorstelling betrof. Ze lag op haar rug. Ze had één arm uitgestrekt, de andere lag naast haar, de hand half tot een vuist gebald. Ze had bruin haar, dat grijs begon te worden. Haar mond was open geramd, waardoor ze de uitdrukking van een radeloos dier leek te hebben, en vanaf de plek waar hij stond en op haar neerkeek, zag Karlsson tussen de afgebroken tanden een vulling glinsteren. Aan de andere kant van haar gezicht was de huid glad, maar het wil weleens gebeuren dat de dood rimpels gladstrijkt, de kenmerken die het leven heeft achtergelaten verwijderd en die van hemzelf toevoegt. In haar hals had ze de rimpels van iemand van middelbare leeftijd.

Haar rechteroog was open en staaarde omhoog. De linkerkant van het hoofd van de vrouw was ingeslagen en kleverig van het bloed, met stukjes bot eraan. Het beige tapijt om haar heen was doordrenkt van het bloed, dat over de vloer en op de dichtstbijzijnde muur gespat was, waardoor de nette huiskamer veranderd leek in een abattoir.

‘Ze heeft harde klappen gehad,’ mompelde Karlsson terwijl hij overeind kwam.

‘Een inbreker,’ zei een stem achter hem. Karlsson keek om. Iets te dichtbij stond daar een rechercheur. Hij was nog heel jong en had een pukkelig gezicht, met daarop een wat ongemakkelijke glimlach.

‘Hè?’ zei Karlsson. ‘Wie ben jij?’

‘Riley,’ zei de rechercheur.

‘Je zei iets.’

‘Een inbreker,’ zei Riley. ‘Hij is op heterdaad betrapt en toen heeft hij haar een ram verkocht.’

Toen Riley Karlssons gelaatsuitdrukking zag, verdween zijn glimlach. ‘Ik dacht hardop,’ zei hij. ‘Ik probeerde positief te zijn. En proactief.’

‘Proactief,’ zei Karlsson. ‘Ik dacht dat het onze taak was een onderzoek in te stellen op de plaats delict, op zoek te gaan naar vingerafdrukken, haren en vezels en de nodige getuigenverklaringen op te nemen, voordat we concluderen wat er is gebeurd. Als jij dat tenminste goedvindt.’

‘Ja, meneer.’

‘Mooi.’

‘Chef.’ Chris Munster was de kamer binnengekomen, maar bleef naar het lichaam staan kijken.

‘Wat kunnen we nu al zeggen, Chris?’

Het kostte Munster enige moeite om zijn aandacht weer op Karlsson te richten. ‘Je went er nooit aan,’ zei hij.

‘Probeer het toch maar,’ zei Karlsson. ‘De familie heeft er niets aan als jij hun lijden op je neemt.’

‘Oké,’ zei Munster, en hij consulteerde zijn opschrijfboekje. ‘Haar naam is Ruth Lennox. Ze werkte als wijkverpleegkundige bij de gemeente. U weet wel, langsgaan bij oude mensen en jonge moeders en zo. Vierenveertig jaar, getrouwd, drie kinderen. De jongste dochter heeft haar rond halfvijf gevonden toen ze uit school kwam.’

‘Is ze hier?’

‘Boven, met de vader en de twee andere kinderen.’

‘Enig idee van het tijdstip van overlijden?’

‘Na het middaguur, vóór zes uur.’

‘Daar hebben we niet veel aan.’

‘Ik herhaal alleen maar wat dokter Heath heeft gezegd. Het was warm in huis, zei hij, het was een warme dag, de zon stond op de ramen. Het is niet exact te zeggen.’

‘Juist. En het moordwapen?’

Munster haalde zijn schouders op. ‘Iets zwaars, zei dokter

Heath. Met een scherpe rand, maar geen mes.'

'Oké,' zei Karlsson. 'Zijn er vingerafdrukken genomen van de familie?'

'Ik zal het nagaan.'

'Is er iets gestolen?' vroeg Yvette.

Karlsson keek haar even aan. Het was sinds ze binnen was de eerste keer dat ze iets zei. Ze klonk nog onzeker. Hij was waarschijnlijk te hard tegen haar geweest.

'De man verkeert in shock,' zei Munster. 'Maar het lijkt erop dat ze haar portemonnee hebben leeggehaald.'

'Ik moet maar eens met ze gaan praten. Boven, zei je?'

'De eerste deur boven aan de trap, naast de badkamer. Melanie Hackett is bij ze.'

'Oké,' zei Karlsson. 'Vroeger werkte hier in de buurt ene Harry Curzon bij de recherche. Hij zal inmiddels wel met pensioen zijn. Kun je zijn nummer voor me achterhalen? Op het wijkbureau zullen ze hem wel kennen.'

'Wat wilt u van hem?'

'Hij kent de wijk. Hij kan ons misschien een hoop moeite besparen.'

'Ik zal mijn best doen.'

'En ga eens met de jonge Riley hier praten. Hij denkt nu al te weten wat er gebeurd is.' Karlsson keek Yvette aan en gebaarde dat ze hem naar boven moest volgen. Voor de deur bleef hij staan luisteren. Hij hoorde helemaal niets. Aan dit deel van zijn werk had hij een hartgrondige hekel. Vaak kreeg hij als brenger van het slechte nieuws de schuld, terwijl de mensen zich tegelijkertijd aan hem vastklampten omdat ze een soort oplossing van hem verwachtten. En nu had hij te maken met een heel gezin. Drie kinderen, had Munster gezegd. Arme stakkers. Zo te zien was ze een aardige vrouw geweest, dacht hij.

'Klaar?'

Yvette knikte, en hij klopte drie keer en deed toen de deur open.

De vader zat op een draaistoel heen en weer te bewegen. Hij had zijn jas nog aan en om zijn hals een katoenen sjaal. Zijn ge-

zicht met de zware kaakpartij zag wit en hij had rode vlekken op zijn wangen, alsof hij net uit de kou binnen was gekomen. Hij knipperde telkens met zijn ogen alsof er stof in zat, likte aan zijn lippen en trok aan een oorleletje. Op de vloer aan zijn voeten lag, in foetushouding, de jongste dochter – degene die Ruth Lennox had gevonden. Ze lag te hikken, te kokhalzen, te snuiven en te slikken. Ze klonk als een gewond dier, vond Karlsson. Hij kon niet zien hoe ze eruitzag, alleen dat ze mager was en bruin haar had, in slordige vlechten. De vader legde in een hulpeloos gebaar zijn hand op haar schouder, maar trok die toen weer terug.

De andere dochter, zo te zien vijftien of zestien, zat tegenover hen, haar benen onder zich gevouwen en haar armen om zichzelf heen geslagen, alsof ze zich zo warm en zo klein mogelijk wilde maken. Ze had kastanjebruine krullen en het bolle hoofd van haar vader, met volle, rode lippen en sproeten om haar neus. De mascara rond een van haar blauwe ogen was uitgelopen, maar rond het andere oog niet, wat haar iets gekunstelds, clownachtigs gaf, maar toch zag Karlsson meteen dat ze aantrekkelijk was, iets wat zelfs met de uitgelopen make-up en haar krijtbleke gezicht niet te verbergen was. Ze droeg een kastanjebruine korte broek over een zwarte panty en een T-shirt met een logo dat hem niets zei. Ze staaarde Karlsson aan toen hij binnenkwam en beet verwoed op haar onderlip.

De jongen zat met zijn knieën tot aan zijn kin opgetrokken in de hoek, het gezicht verscholen onder een dichte, donkerblonde haardos. Af en toe rilde hij hevig, maar hij keek niet op, zelfs niet toen Karlsson zich voorstelde.

‘Ik vind het afschuwelijk voor u allen,’ zei Karlsson. ‘Maar ik ben hier om te helpen en moet u een aantal vragen stellen.’

‘Waarom?’ fluisterde de vader. ‘Waarom zou iemand Ruth willen vermoorden?’

Hierop maakte het oudste meisje een onwillekeurig geluid en snikte.

‘Uw jongste dochter heeft haar gevonden,’ zei Karlsson zacht. ‘Is het niet?’

‘Dora. Ja.’ Hij veegde met de rug van zijn hand over zijn

mond. ‘Wat zal dat voor haar gaan betekenen?’

‘Meneer Lennox,’ zei Yvette, ‘er zijn mensen die u kunnen helpen met de...’

‘Russell, heet ik. Niemand zegt meneer Lennox.’

‘We moeten van Dora horen wat ze heeft gezien.’

Het hoopje mens op de vloer bleef maar jammeren en kreunen. Yvette keek hulpeloos naar Karlsson.

‘Je vader mag erbij zijn,’ zei Karlsson, zich vooroverbuigend naar Dora. ‘Of als je liever met een vrouw wilt praten en niet met een man, dan...’

‘Ze wil het niet,’ zei het oudste zusje. ‘Hebt u het niet gehoord?’

‘Hoe heet jij?’ vroeg Karlsson.

‘Judith.’

‘En hoe oud ben je?’

‘Vijftien. Maakt dat wat uit?’ Ze keek Karlsson met haar staalharde blauwe ogen aan.

‘Wat er gebeurd is, is afschuwelijk,’ zei Karlsson. ‘Maar we moeten alles weten, willen we de dader kunnen opsporen.’

De jongen wierp ineens zijn hoofd naar achteren. Moeizaam kwam hij overeind en hij ging met zijn lange, slungelige lijf bij de deur staan. Hij had de grijze ogen van zijn moeder. ‘Ligt ze er nog?’

‘Pardon?’

‘Ted,’ zei Russell Lennox op geruststellende toon, terwijl hij naar hem toe liep en zijn hand uitstak. ‘Ted, het is oké.’

‘Mijn moeder.’ De jongen bleef Karlsson aankijken. ‘Ligt ze er nog?’

‘Ja.’

De jongen rukte de deur open en rende de trap af. Karlsson rende achter hem aan, maar kwam te laat. Het gebrul schalde door het huis.

‘Nee, nee, nee,’ schreeuwde Ted. Hij zat op zijn knieën naast het lichaam van zijn moeder. Karlsson sloeg zijn arm om de jongen heen, hielp hem overeind en voerde hem de kamer uit.

‘Rustig maar, Ted.’

Karlsson draaide zich om. Door de voordeur was een vrouw binnengekomen. Ze was stevig gebouwd, achter in de dertig, met kort, donkerbruin haar in een ouderwets knotje, en ze droeg een tweedrok die tot de knie reikte en droeg tegen haar borst iets mee in een gele draagband. Karlsson zag dat het een klein baby'tje was, bovenaan stak het kale hoofdje naar buiten en aan de onderkant de twee voetjes. De vrouw keek Russell met heldere oogopslag aan. 'Ik ben meteen gekomen,' zei ze. 'Wat een afschuwelijke, afschuwelijke toestand.'

Ze liep naar Russell toe, die ook zijn zoon naar beneden was gevolgd, en drukte hem langdurig tegen zich aan, wat bemoeilijkt werd en niet anders kon dan op armlengte door de baby tussen hen in. Russell keek hulpeloos over haar schouder. Zij keek om naar Karlsson.

'Ik ben Ruths zus,' zei ze. Het pakket op haar borst maakte een beweging en gaf een zucht. Onder het slaken van keelgeluiden klopte ze erop.

Ze had de opgewonden kalmte over zich die mensen soms vertonen bij calamiteiten. Karlsson had het eerder gezien. Rampen trokken mensen aan. Familie, vrienden, burens kwamen bijeen om te helpen, hun medeleven te betuigen of gewoon om er op een bepaalde manier bij te horen, om zich te warmen aan de afschuwelijke gloed die ervan uitging.

'Dit is Louise,' zei Russell. 'Louise Weller. Ik heb de familie gebeld. Voordat ze het van anderen zouden horen.'

'We zijn bezig met een getuigenverklaring,' zei Karlsson. 'Het spijt me, maar ik geloof niet dat u hier nu hoort te zijn. Er heeft hier een misdrijf plaatsgevonden.'

'Onzin. Ik ben hier om te helpen,' zei Louise resoluut. 'Het gaat om mijn zus.' Ze zag bleek, afgezien van de rode vlekken op haar jukbeenderen. 'Mijn twee andere kinderen zitten in de auto. Ik zal ze zo meteen halen en ergens neerzetten waar we geen last van ze hebben. Maar vertel me eerst eens: wat is er gebeurd?'

Karlsson aarzelde even en haalde toen zijn schouders op. 'U krijgt van mij een paar minuten. Als u klaar bent, kunnen we praten.'